

Arrest

nr. 248 623 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 december 2020.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2020 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de

Vreemdelingenwet en waarbij haar verzoek met toepassing van artikel 57/6/1, §2 van diezelfde wet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, in werking getreden op 3 februari 2020, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

3.1. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekende partij maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De bestreden beslissing stelt pertinent en op goede grond het volgende (vast):

“Volgens uw verklaringen aanvaardt uw vader uw relatie met S.(...) niet omdat hij een andere religie heeft, en hadden jullie daarom vanaf 2014 problemen met hem. Ook uw broer viel jullie lastig (CGVS, p. 11, 13). Er dient echter te worden vastgesteld dat een veelheid aan inconsistenties in uw verklaringen en tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw partner ertoe leidt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen.

In dit kader wordt vooreerst gewezen op de door u en uw echtgenoot beschreven tijdslijn van jullie relatie en de gebeurtenissen van de afgelopen jaren. U verklaarde dat u een zoon van elf en een dochter van tien heeft uit uw vorige relatie, die beëindigd werd vier jaar voor uw relatie met S.(...) startte (CGVS, p. 7). Uw relatie met S.(...) begon op 19 mei 2011 of 2012, wat wil zeggen dat uw vorige relatie duurde tot 2007 of 2008. Als uw dochter tien jaar oud is, werd ze echter geboren in 2010 dus ruim ná het einde van uw vorige relatie en slechts een jaar of twee voor het begin van uw huidige relatie. Uw echtgenoot stelde dat uw eerste huwelijk eindigde vijf jaar voor jullie relatie startte (CGVS echtgenoot, p. 15). Hij plaatste het begin van jullie relatie ten laatste rond 2009 of 2010, toen hij 16 of 17 jaar oud was. Zijn ouders trokken toen naar Duitsland en hij bleef achter omwille van u (CGVS echtgenoot, p. 4). Vervolgens verschoof hij de datum naar 2011 want jullie zouden nu negen jaar samen zijn (CGVS echtgenoot, p. 4) en nog later naar 2013, toen hij 19 of 20 jaar oud was (CGVS echtgenoot, p. 15). Het is aldus uit jullie verklaringen volstrekt onduidelijk sinds wanneer jullie daadwerkelijk in een relatie zijn. Volgens uw verklaringen vond er in augustus 2014 een feest plaats en gaf S.(...) u een ring en zijn jullie dus op die manier ‘gehuwd’ of verloofd (CGVS, p. 3). Hierna trok u in bij S.(...) (CGVS, p. 4). S.(...) verklaarde aanvankelijk dat jullie sinds vijf jaar traditioneel gehuwd of verloofd waren (CGVS echtgenoot, p. 4) en dat jullie vanaf dan samenwoonden (CGVS echtgenoot, p. 5). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde hij echter dat jullie pas drie of vier maanden na jullie terugkeer uit Duitsland (dat hij plaatst in de tweede helft van 2018, CGVS echtgenoot p. 5) huwden. U zou bij terugkeer uit Duitsland eerst een maand bij uw ouders zijn gaan wonen, dan trok u bij hem in en daarna huwden jullie (CGVS echtgenoot, p. 16-17). Zelfs rekening houdend met de lage scholingsgraad van uw

echtgenoot, die hij hier ter verdediging aanhaalde (CGVS echtgenoot, p. 17) kan niet worden aanvaard dat jullie geen eenduidige verklaring kunnen afleggen over de vraag of jullie huwelijk voor, dan wel na, jullie verblijf in Duitsland plaatsvond. Ook over de aanwezigen op het feest legden jullie trouwens tegenstrijdige verklaringen af: waar uw echtgenoot verklaarde dat er vriendinnen van u aanwezig waren, evenals familieleden van hem (CGVS echtgenoot, p. 4), was er volgens u niemand van uw kant aanwezig, noch familie, noch vrienden (CGVS, p. 4). Gewezen op deze tegenstrijdigheden, herhaalde u louter uw eigen verklaringen (CGVS, p. 16). Voorts wordt vastgesteld dat ook jullie verklaringen over jullie dagelijkse leven in Servië danig van elkaar verschillen. S.(...) stelde dat hij voor jullie vertrek naar Duitsland voor de gemeente werkte: straten vegen, scholen poetsen, vuilnisophaling. U zou voor jullie relatie in een pizzeria hebben afgewassen en in een sorteercentrum voor fruit hebben gewerkt. Na de start van uw relatie werkte u volgens hem niet meer (CGVS echtgenoot, p. 9-10). Zelf verklaarde u dat u als poetsvrouw voor de gemeente werkte voor uw relatie met S.(...) en dat u, toen u samenwoonde met S.(...), samen in de landbouw werkte. Hij zou nooit een andere job hebben gedaan (CGVS, p. 7-8).

Betreffende jullie woonplaatsen lopen uw verklaringen en die van uw echtgenoot evenmin gelijk. U stelde dat u na jullie huwelijk/verloving in augustus 2014 bij hem introk en daar verbleef tot jullie zeven of maanden later naar Duitsland vertrokken (CGVS, p. 3, 4). Daar zou u twee weken later een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en in totaal twee jaar hebben verbleven, tot jullie twee of drie maanden na de geboorte van W.(...) terugkeerden naar Servië (CGVS, p. 4-5). Uit uw paspoort blijkt echter dat jullie pas in november 2015, dus meer dan een jaar na jullie huwelijk, naar Duitsland vertrokken. Jullie vingerafdrukken werden genomen in maart 2016, bijna vier maanden later en geen twee weken. Aangezien W.(...) werd geboren in augustus 2018 keerden jullie pas in oktober of november 2018 terug naar Servië, wat wil zeggen dat jullie er een drietal jaar verbleven. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelde u dat jullie drie jaar en drie maanden in Duitsland verbleven. U kon geen enkele reden geven waarom u eerder had gezegd dat jullie er slechts twee jaar verbleven (CGVS, p. 16-17). Als jullie drie jaar en drie maanden in Duitsland verbleven, wil dit zeggen dat jullie pas in februari 2019 terugkeerden van Duitsland naar Servië – een zestal maanden na de geboorte van W.(...) en geen drie. Toen uw echtgenoot werd gevraagd wanneer jullie naar Duitsland vertrokken, antwoordde hij eerst dat het in 2018 was. Erop gewezen dat dit niet kon, aangezien jullie oudste kind in Duitsland werd geboren in 2017, wees uw echtgenoot naar zijn gebrek aan scholing als verklaring. Vervolgens beweerde hij dat u al twee maanden zwanger was op het moment dat jullie vertrokken naar Duitsland, hetgeen onmogelijk is aangezien jullie – gelet op de vingerafdrukken in maart 2016 - meer dan een jaar voor de geboorte van uw dochter al in Duitsland waren. Hiervoor kon uw echtgenoot geen aannemelijke verklaring geven. Zijn ongeletterdheid kan immers niet verklaren dat hij dacht dat u al zwanger was toen jullie vertrokken (CGVS echtgenoot, p. 7). Uw echtgenoot verklaarde dat jullie een maand of anderhalf na de geboorte van W.(...) naar Servië terugkeerden (CGVS echtgenoot, p. 5), en even later dat jullie na terugkeer uit Duitsland nog maar twee of drie maanden in Servië verbleven alvorens naar België uit te wijken. Erop gewezen dat er meer dan een jaar verstreek tussen de geboorte van W.(...) op 1 augustus 2018 en jullie komst naar België, kon hij geen antwoord geven (CGVS echtgenoot, p. 9). Na terugkeer uit Duitsland zouden jullie enige tijd in Bosnië zijn verbleven. Zelf verklaarde u dat jullie in januari of februari (2019) naar Bosnië trokken en er twee of drie maanden verbleven (CGVS, p. 5). Uw echtgenoot verklaarde dat jullie tien dagen na terugkeer uit Duitsland vertrokken naar Bosnië en er tien dagen verbleven. Gevraagd of jullie kinderen meegingen, zei hij dat V.(...) mee was en uw zontje niet aangezien u zwanger was. Erop gewezen dat uw zontje toen al geboren moest zijn, zei hij dat u zwanger was van W.(...). Hij zei ook dat het zomer was toen jullie naar Bosnië gingen (CGVS echtgenoot, 13, 17). Aangezien uw dochter eind december 2019 werd geboren, is het onmogelijk dat u al zwanger was als u naar Bosnië vertrok in januari of februari. Jullie verklaringen aangaande jullie verblijf in Bosnië zijn dus niet compatibel met elkaar. Wat betreft uw verblijfplaats(en) voor en na terugkeer uit Bosnië zijn uw verklaringen evenmin coherent. U verklaarde aanvankelijk dat u na terugkeer uit Duitsland in het huis van S.(...) ging wonen, dan een maand of twee bij uw ouders woonde, dan terugkeerde naar S.(...) en daarna naar Bosnië ging. Na terugkeer uit Bosnië woonde u bij S.(...), dan een tijd bij uw ouders en dan opnieuw bij S.(...). De laatste keer dat u bij uw ouders woonde was in maart 2019 en u verbleef bij S.(...) tot de dag dat u naar België vertrok (CGVS, p. 6). Tijdens uw relaas sprak u dit tegen. U verklaarde toen dat uw vader u 'non-stop' bij S.(...) kwam halen en dwong bij hem te gaan wonen – soms voor een week, twee weken, soms zes weken (CGVS, p. 14-15). De laatste drie weken die u in Servië doorbracht, verbleef u bij uw ouders en u vertrok vanuit hun woning naar België (CGVS, p. 15). Uw echtgenoot verklaarde aanvankelijk dat jullie vanaf jullie huwelijk altijd samenwoonden in zijn huis – met uitzondering van anderhalve maand tijdens jullie verblijf in Duitsland – en dat jullie uit zijn huis vertrokken om naar België te komen (CGVS echtgenoot, p. 6). Uit zijn relaas bleek echter dat hij ook enige tijd in het huis van uw ouders verbleef – hetgeen u ontkende (CGVS, p. 15) – en dat uw ouders u soms onder dwang meenamen naar hun huis. U zou vlak voor jullie vertrok

opgesloten hebben gezeten in het huis van uw ouders en hij zou vanuit het huis van een vriend naar België zijn vertrokken – waar u op dat moment verbleef of hoe u thuis kon ontsnappen is niet duidelijk uit zijn verklaringen (CGVS echtgenoot, p. 14-16). Uit bovenstaande vaststelling blijkt opnieuw dat de tegenstrijdigheden in jullie verklaringen niet eenvoudigweg kunnen worden vergeelijkt door de lage scholingsgraad van uw partner, zoals jullie beiden trachtten te doen. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat u er wel toe in staat zou moeten zijn om data te kennen (CGVS, p. 16), maar vooral ook zijn er inconsistenties betreffende zaken zoals de volgorde van gebeurtenissen, waar u verbleef op bepaalde sleutelmomenten, en of u al dan niet zwanger was of een kind al geboren was of niet.

De vaststelling dat jullie dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande jullie leven en verblijfplaatsen sinds het begin van jullie relatie tot jullie komst naar België, ondermijnt op fundamentele wijze jullie algehele geloofwaardigheid. In dit licht kan er nog op worden gewezen dat, hoewel jullie hier nadrukkelijk om werden gevraagd (CGVS, p. 9, CGVS echtgenoot, p. 11), jullie tot op heden nalieten om alle pagina's van jullie paspoorten te bezorgen. Uw echtgenoot heeft evenwel de contactgegevens van de persoon die jullie paspoorten heeft en hij zou de man contacteren zodra hij uit het ziekenhuis is (CGVS echtgenoot, p. 11). Evenmin legden jullie enige andere vorm van bewijs neer aangaande jullie reizen en verblijfplaatsen van de afgelopen jaren.

Aangaande jullie eigenlijke asielrelaas gaven u en uw echtgenoot elk bijzonder van elkaar verschillende versies. Volgens uw verklaringen kwam uw vader een maand voor jullie huwelijk te weten met wie u een relatie had en dat deze persoon moslim was. Vanaf dan viel hij jullie lastig – hij kwam naar jullie woning, riep en sloeg zaken kapot, beledigde uw partner. Uw moeder was hierbij vaak aanwezig en toen het een keer tot een vechtpartij kwam, kwamen jullie beiden tussen. Ook uw broer provoceerde uw echtgenoot. De politie trad verschillende keren op na door jullie te zijn verwittigd, en nam uw vader dan mee naar huis of naar het politiecommissariaat. Regelmatig dwong uw vader u enige tijd bij hem te verblijven. De problemen met uw vader vormden de reden voor jullie vertrek naar Duitsland en gingen daarna op dezelfde manier verder (CGVS, p. 11-16). Uw echtgenoot vertelde een heel ander verhaal. Hij verklaarde in eerste instantie dat de problemen met uw vader begonnen toen uw vader erachter kwam dat jullie verloofd waren en dat hij moslim was, en dat jullie vervolgens om die reden naar Duitsland trokken. Hij verklaarde dat uw ouders al wisten dat u samen was met een moslim en daarna pas dat hij degene was met wie u een relatie had, om even later zijn verklaring om te draaien. Hij beweerde plots dat, op het moment dat jullie naar Duitsland vertrokken, uw ouders wisten dat jullie een relatie hadden maar niet wisten dat hij moslim was. Er waren voor jullie vertrek naar Duitsland geen problemen met uw familie, jullie gingen naar Duitsland om er te wonen en werk te vinden. Het was pas toen jullie terugkwamen uit Duitsland en wilden huwen, dat u aan uw ouders vertelden dat S.(...) moslim is en dat de problemen begonnen (CGVS echtgenoot, p. 12, 16). Hij haalde verschillende verzoeningspogingen aan, waarbij hij enige tijd bij uw ouders zou hebben verbleven en met een vriend van uw vader zou hebben gewerkt (CGVS echtgenoot, p. 12), waarbij uw moeder u zou hebben geslagen (CGVS echtgenoot, p. 13), waarbij hij onder druk zou zijn gezet om zich te bekeren en waarbij hij door uw moeder en uw broer zou zijn gedwongen een tatoeage van een kruis en uw naam te laten zetten (CGVS echtgenoot, p. 13). Geen van deze elementen komen terug in uw verklaringen. U stelde zelf af en toe met uw ouders te hebben gepraat over verzoening, maar nooit met S.(...) erbij (CGVS, p. 14, 17). De tatoeage liet S.(...) volgens u uit vrije wil plaatsen – en in de tatoeageshop van een vriend van uw broer (CGVS, p. 17), niet in het huis van uw ouders zoals S.(...) beweerde (CGVS echtgenoot, p. 13). Gevraagd naar de tatoeage op zijn hand beweerde S.(...) dat deze op dezelfde dag als het kruis onder dwang door de vriend van uw broer werd gezet (CGVS echtgenoot, p. 17). Uit foto's op Facebook blijkt dat S.(...) de tatoeage van het kruis op zijn arm al (ten laatste) had in november 2015 (en dus, gelet op de vingerafdrukken in Duitsland in maart 2016, voor zijn terugkeer naar Servië vanuit Duitsland) en die op zijn hand en de sterren met uw naam in september 2016. Erop gewezen dat dit niet overeenkwam met zijn verklaringen, zei uw echtgenoot dat hij het niet wist, dat het onmogelijk was, en dat hij de waarheid vertelde (CGVS echtgenoot, p. 18). U verklaarde overigens dat hij de tatoeage op zijn hand liet plaatsen in Duitsland toen u zwanger was van V.(...) en die op zijn arm in Servië toen jullie enige tijd samenwoonden, dus zeker niet op dezelfde dag (CGVS, p. 17). In de laatste dagen voor jullie vertrek, nadat de afspraak met de chauffeur om naar België te komen al gemaakt was, vonden volgens uw echtgenoot nog enkele ernstige incidenten plaats. Uw broer kwam naar jullie woning met een vriend, die S.(...) bewusteloos sloeg. Ze stampten hem en hij viel bewusteloos. Toen hij bijkwam, was er niemand meer in het huis. Hij ging naar het huis van uw vader, waar u opgesloten was. Uw familie belde de politie en uw partner werd meegenomen naar het commissariaat. Hij werd er 24u vastgehouden, waarbij hij werd mishandeld en bedreigd (CGVS echtgenoot, p. 14). Niets van deze verklaringen vindt weerklank in uw relaas. Er deden zich volgens u in de laatste dagen voor jullie vertrek geen bijzondere incidenten voor en u en uw partner hadden nooit problemen met de politie (CGVS, p. 8, 15, 16, 17-18).

Overigens had uw echtgenoot zelf eerder in zijn persoonlijk onderhoud verklaard dat hij nooit problemen kende met de politie (CGVS echtgenoot, p. 10). Daarenboven beweerde uw echtgenoot dat uw familie al tweemaal naar Duitsland reisde om u te zoeken bij zijn familie (CGVS echtgenoot, p. 14-15), iets dat u nergens aanhaalde. Dit is des te opmerkelijk gezien het feit dat jullie beiden op je facebookpagina's aangeven in België te wonen. Dat ze het exacte adres niet kennen, neemt niet weg dat ze op deze manier wel weten dat jullie niet in Duitsland maar wel in België verblijven. (CGVS echtgenoot, p. 18).

U werd er aan het einde van uw persoonlijk onderhoud duidelijk op gewezen dat uw verklaringen en die van uw partner bijzonder tegenstrijdig waren. Er werden enkele concrete tegenstrijdigheden uitgelicht en er werd u gezegd dat jullie verklaringen dermate tegenstrijdig waren waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas. U werd erop gewezen dat de inconsistenties van die aard waren dat het feit dat S.(...) analfaabeet is niet kon volstaan als verklaring. Als reactie hierop bleef u bij uw woorden, stelde dat u had gezegd wat u wilde zeggen, zweeg en haalde uw schouders op (CGVS, p. 16-18). U leverde dan ook geen enkele plausibele uitleg aan voor het problematische karakter van uw verklaringen en die van uw partner. Bijgevolg kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag en dat van uw partner.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw paspoort en de kopies van de geboorteaktes van uw kinderen kunnen hooguit jullie identiteit bevestigen." (eigen onderlijning)

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift immers nauwelijks in concreto in op de concrete motieven in de bestreden beslissing, doch zij beperkt zich daarentegen louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

3.3. Verzoekende partij uit in het eerste middel van haar verzoekschrift procedurele kritiek. Ze wijst erop dat de commissaris-generaal de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij thans meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 110-116). Nergens blijkt uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van voormelde termijn heeft evenmin tot gevolg dat niet langer meer zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, §3 van de Vreemdelingenwet, in casu Servië. Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd in haar argumentatie. Ze leidt uit een samenlezen van de bepalingen in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde

procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

3.4. Vervolgens tracht verzoekende partij vergeefs de talrijke in de bestreden beslissing opgenomen incoherenties en tegenstrijdigheden in en tussen haar verklaringen en die afgelegd door haar man S. - hun relatie vormt de kern van hun vluchtrelaas, namelijk de verklaarde problemen met en vrees voor verzoekende partij haar vader- te verklaren en te verschonen.

De argumentatie in het verzoekschrift dat “Verzoekende partij merkt eerstens op dat zij analfabeet zijn en ‘zeer simpele’ mensen zijn. Bovendien hebben zij erg veel meegemaakt in hun jonge leven” en dat “Het is haast onmogelijk voor verzoekende partij om een gedetailleerde en chronologische uiteenzetting te doen, en data te geven waar, wanneer en hoe zij en haar echtgenote elkaar kennen en hoelang zij precies samen zijn”, biedt evenwel geen verklaring of rechtvaardiging voor de talrijke vastgestelde incoherenties, inconsistenties en contradicties.

Dat verzoekende partij en haar man niet of weinig geletterd zijn, moeite zouden hebben met data, detail en chronologie, en dat zij in hun (jonge) leven al veel hebben meegemaakt, zoals wordt betoogd, verklaart of verschoont immers geenszins waarom hun verklaringen manifest uiteenlopen omtrent volgende zaken, waarbij noch enige geletterdheid is vereist noch data of detail een rol spelen:

- de aanwezigen op hun trouwfeest, met name of er al dan niet vriendinnen van verzoekende partij bij waren;*
- welke de dagdagelijks, professionele bezigheden van verzoekende partij en haar man in Servië waren;*
- of de echtgenoot van verzoekende partij wel dan niet een tijdje in het huis van verzoekende partij haar ouders heeft gewoond, dit terwijl net hun relatie de kern van hun problemen is met en aan de basis ligt van de problematiek met en vrees jegens de ouders van verzoekende partij;*
- of verzoekende partij en haar man al dan niet al problemen kenden met verzoekende partij haar ouders voor hun eerste vertrek naar Duitsland;*
- of verzoekende partij al dan niet zwanger (dan al wel bevallen) was op sleutelmomenten in hun leven, zoals wanneer zij naar het buitenland vluchtten;*
- of er zich incidenten, laat staan bijzondere en zwaarwichtige incidenten zouden hebben voorgedaan in de laatste dagen voor hun vertrek eind augustus – begin september 2019 uit Servië,*
- of verzoekende partij en haar man al dan niet problemen kenden met de Servische politie;*
- wat de tatoeages van verzoekende partij haar man betreft, die hij uit vrije wil dan wel onder dwang van de familie van verzoekende partij zou hebben geplaatst, al dan niet op dezelfde dag en op dezelfde locatie –in de tatoeageshop van een vriend van verzoekende partij haar broer dan wel bij verzoekende partij haar ouders thuis of verder/elders nog, in het buitenland.*

De huidige argumentatie van verzoekende partij, waarbij zij dus o.a. aanhaalt analfabeet en simpele mensen te zijn, biedt bovendien evenmin een verklaring of verschoning voor de vaststelling dat verzoekende partij en haar man tijdens hun gehoren meermaals en soms op drastische wijze hun verklaringen wijzigden, al dan niet wanneer zij door de commissaris-generaal op incoherenties en tegenstrijdigheden in hun opeenvolgende en/of onderlinge verklaringen werden gewezen. Zo wijzigden zij hun verklaringen omtrent o.a. het feit of zij voor of na hun verblijf in Duitsland huwden, waar verzoekende partij de laatste periode van haar verblijf in Servië heeft verbleven, en of er al dan niet problemen met de politie in Servië zijn geweest. Dit betreft alle zaken uit hun persoonlijk en soms zelfs erg recente verleden waarvoor allerm minst enige schoolse kennis of enige geletterdheid is vereist en in welk verband in alle redelijkheid dan ook, gelet inzonderheid op het feit dat dit alle belangrijke elementen met betrekking tot de kern van hun relaas betreft, duidelijke en eenduidige verklaringen konden en mochten worden verwacht, wat dus evenwel geenszins het geval is. Ook van een persoon met geen of een beperkte scholing kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn of haar eigen leven.

Waar thans in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Verzoekende partij kon de foto’s van Facebook waarnaar verwerende partij verwijst niet terugvinden in het dossier. Echter, verzoekende partij verklaart dat het in casu om twee verschillende tattoos gaat”, wijzigt dit betoog niets aan en doet het op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar man omtrent die tatoeages. De vaststelling dat hun verklaringen hieromtrent allerminst overeenstemmen, doch manifest met elkaar in strijd zijn, wordt hiermee geenszins hersteld, doch blijft onverminderd overeind.

De Raad stipt nog aan dat het gebruik van Facebook op zich klemt met en ernstige vraagtekens plaatst bij het ingeroepen analfabetisme. Hoe dan ook toont verzoekende partij totaal niet aan dat zij en/of haar man onvoldoende ontwikkeld zouden zijn of dat hun verstandelijke vermogens dermate aangetast zouden zijn dat zij niet bij machte mogen worden geacht om alle elementen met betrekking tot hun levensloop, relatie en de problemen die deze meebracht, in hun juiste dagelijkse context en directe leefomgeving te plaatsen. Er ligt geen attest voor en verzoekende partij toont niet aan dat zij en/of haar man zo laagbegaafd zouden zijn dat van haar/hen niet mocht worden verwacht volwaardige en coherente verklaringen af te leggen over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dit geldt des te meer nu dit elementen uit hun persoonlijke leefwereld betreffen.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden, inconsistenties en incoherenties en zij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met de problemen in en het vertrek uit het land van herkomst. De vastgestelde en veelvuldige frappante contradicties en incoherenties zetten de geloofwaardigheid van het uiteengezette relaas, met name de beweerde problemen met en vrees voor verzoekende partij haar vader (en in mindere mate haar broer), ernstig op de helling.

3.5. Verzoekende partij laat tot op heden na alle pagina’s van haar paspoort en dat van haar echtgenoot te bezorgen. Van hun reizen en verblijfplaatsen de afgelopen jaren ontbreekt eveneens nog steeds elk spoor. Dit gebrek aan bewijs en het gebrek aan enig bewijs inzake inspanningen die verzoekende partij en/of haar man zouden leveren om zulke stukken te (trachten te) bekomen, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

3.6. In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat “zij niet enkel problemen” kenden “met hun families die hun relatie niet goedkeurde, maar worden zij al hun hele leven gediscrimineerd omwille van hun etnie”, waarbij ze erop wijst als Roma tot een minderheidsetnie in Servië te behoren en op algemene wijze verwijzen naar algemene informatie omtrent de situatie van en discriminatie en racisme jegens Roma in Servië, wijst de Raad erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekende partij dient dit echter in concreto aan te tonen, waar zij in gebreke blijft. Een loutere verwijzing naar algemene info volstaat hiertoe niet. Verzoekende partij laat daarenboven na toe te lichten op welke wijze zij in Servië omwille van hun origine discriminatie zouden hebben ondervonden. Uit haar verklaringen en die van haar man blijkt bovendien dat zij in Servië werk hadden, dat echtgenoot S. een huis had, dat zij in hun levensonderhoud konden voorzien en dat zij de mogelijkheid en middelen hadden om meermaals naar het buitenland te reizen.

Een algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de situatie van de Roma in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

3.7. Het door verzoekende partij (en haar man) ingeroepen asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

3.8. Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat “De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij meent dat verzoekende partij beroep zou kunnen doen op de Servische autoriteiten. Verzoekende partij heeft aangetoond dat dat niet het geval is”, betreft dit een foutieve lezing van de bestreden beslissing en mist dit argument feitelijke grondslag. Immers, in de bestreden beslissing wordt verzoekende partij haar relaas op goede grond ongeloofwaardig bevonden. Nergens wordt gesteld, noch enigszins gesuggereerd dat verzoekende partij voor haar problemen, die dus ongeloofwaardig worden beschouwd, beroep zou kunnen doen op haar nationale autoriteiten. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar verklaarde problemen en vrees, is (een onderzoek naar) het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst Servië te dezen irrelevant. De argumentatie van verzoekende partij (haar raadsman) geeft aldus blijk van een snelle, minstens onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing.

3.9. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat de termijnen van de versnelde procedure niet werden gerespecteerd. Voorts wijst zij erop dat zij en haar familie behoren tot een kwetsbare gemeenschap, met name de Roma. De verzoekende partij benadrukt dat zij als Roma behoort tot een minderheidsgroep die bij de politie in Servië geenszins kan rekenen op bescherming.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting haar argumentatie herneemt dat de termijnen van de versnelde procedure niet werden gerespecteerd, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op volgende grond van de beschikking:

“3.3. Verzoekende partij uit in het eerste middel van haar verzoekschrift procedurele kritiek. Ze wijst erop dat de commissaris-generaal de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij thans meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 110-116). Nergens blijkt uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van voormelde termijn heeft evenmin tot gevolg dat niet langer meer zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, §3 van de Vreemdelingenwet, in casu Servië. Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd in haar argumentatie. Ze leidt uit een samenlezen van de bepalingen in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).”

De Raad beklemt toont dat, zoals uitvoerig uiteengezet in voormelde grond van de beschikking, de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Evenmin neemt het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan, noch heeft het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, een gevolg op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad.

Door het ter terechtzitting louter herhalen van een eerder ingeroepen argument waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord, slaagt de verzoekende partij er geenszins in hier een ander licht op te werpen.

4.2. Verder gaat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting waarin zij op algemene wijze stelt dat zij en haar familie behoren tot een kwetsbare gemeenschap, met name de Roma, en waar zij benadrukt dat zij als Roma behoort tot een minderheidsgroep die bij de politie in Servië geenszins kan rekenen op bescherming, eveneens voorbij aan de gronden van voormelde beschikking. De Raad herneemt en beklemt toont volgende grond waaraan de verzoekende partij met haar louter algemene beweringen geen afbreuk doet:

“3.6. In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat “zij niet enkel problemen” kenden “met hun families die hun relatie niet goedkeurde, maar worden zij al hun hele leven gediscrimineerd omwille van hun etnie”, waarbij ze erop wijst als Roma tot een minderheidsetnie in Servië te behoren en op algemene wijze verwijzen naar algemene informatie omtrent de situatie van en discriminatie en racisme

jegens Roma in Servië, wijst de Raad erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekende partij dient dit echter in concreto aan te tonen, waar zij in gebreke blijft. Een loutere verwijzing naar algemene info volstaat hiertoe niet. Verzoekende partij laat daarenboven na toe te lichten op welke wijze zij in Servië omwille van hun origine discriminatie zouden hebben ondervonden. Uit haar verklaringen en die van haar man blijkt bovendien dat zij in Servië werk hadden, dat echtgenoot S. een huis had, dat zij in hun levensonderhoud konden voorzien en dat zij de mogelijkheid en middelen hadden om meermaals naar het buitenland te reizen.

Een algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de situatie van de Roma in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.”

In het kader van de argumentatie van de verzoekende partij ter terechtzitting betreffende de bescherming in Servië waarop zij meent niet te kunnen rekenen, herneemt de Raad tevens volgende grond van voormelde beschikking die zij evenmin in een ander daglicht stelt:

“3.8. Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat “De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij meent dat verzoekende partij beroep zou kunnen doen op de Servische autoriteiten. Verzoekende partij heeft aangetoond dat dat niet het geval is”, betreft dit een foutieve lezing van de bestreden beslissing en mist dit argument feitelijke grondslag. Immers, in de bestreden beslissing wordt verzoekende partij haar relaas op goede grond ongeloofwaardig bevonden. Nergens wordt gesteld, noch enigszins gesuggereerd dat verzoekende partij voor haar problemen, die dus ongeloofwaardig worden beschouwd, beroep zou kunnen doen op haar nationale autoriteiten. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar verklaarde problemen en vrees, is (een onderzoek naar) het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst Servië te dezen irrelevant. De argumentatie van verzoekende partij (haar raadsman) geeft aldus blijk van een snelle, minstens onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing.”

De verzoekende partij gaat hier met haar algemene argumentatie aan voorbij, en laat hoe dan ook geheel na aan het voorgaande afbreuk te doen.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarbij zij voorbijgaat aan de concrete vaststellingen. Zij blijft immers in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS